

Εἰς Ἀφροδίτην

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Δίος δολόπλοκα, λίσσομαι σε'
μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνα, Θύμιον,

ἀλλὰ τυῖδ' ἔλω', αἶ ποτα κατέροττα
τάς ἑμας αὖδως ἀίσισα πῆλυι
ἐκλυες, πάτρας δὲ δόμιον λίποισα
χρῶσιον ἤλθεσ

ἄρι' ὑπασδεύξαισα, κάλω δὲ σ' ἄγον
ὄκεε στρόβω προτὶ γᾶν μέλαιναν
πύκνα δίννεντε πτέρ' ἀπ' ὄρρανον αἰθε-
ρος διὰ μέσσω,

αἶψα δ' ἐξείκοντο' σὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτην προσώπιφ
ἦρε' ὅττι δηῦτε πέπονθα, κῶττι

δηῦτε κάλῃμι,

κῶττ' ἐμοὶ μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλα θύμιφ' ἵνα δηῦτε πείθω
καὶ σ' ἄγην ἐς Φᾶν φιλότατα; τίς τ', ὦ
Ψάφφ', ἀδικήει;

καὶ γὰρ αἶ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἶ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἶ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει
κωὺκ ἐθέλεισα."

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλέπαν δὲ λῦσον
ἐκ μερίμναν, ὅσσα δὲ μοι τέλεσσα
Θῦμιος ἡμιέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτα
σύμμιχος ἔσσο.

Σ Λ Π Φ Ω

να φύγω... "Ἦρκει ἡ φωνή μου νὰ τῆς ἔδιδεν μεγαλύτερον
βάρος ἢ ὅσον ἡ παραμονή μου καὶ τὸ τρέξιμόν μου εἰς
δοθίειαν.

Συγχρόνως τότε, κατὰ συγκυρίαν ὄχι παράδοξον, καθ-
ὅτι ὅλοι οἱ αἰγιαλοὶ καὶ αἱ θάλασσαί ἐκείναι ἐσυχνάζοντο
ἀπὸ τοὺς ἄλιεῖς, μία θάρκα ἐφάνη νὰ προσβάλλῃ ἀντικρῶ,
πρὸς τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν μέρος, ἀπὸ τὸν πέρα κάβου
τὸν σχηματίζοντα τὸ δεξιὸν οἰνοεὶ κέρας τοῦ κολπίσκου.
Ἐφάνη πλεουσα ἀργά, ἐρχομένη πρὸς τὰ ἐδῶ, μὲ τὰς κῶ-
πας, πλὴν ἡ ἐμφάνισίς τῆς, ἀντὶ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὴν
κόρην, ἐπέτεινε τὸν τρόπον τῆς. Ἀφῆκε δευτέραν κρουγὴν
μεγαλειτέρας ἀγωνίας. Ἐν ἀκαρεῖ τὴν εἶδα νὰ βυθίζεται,
καὶ νὰ γίνεταί ἀφαντὴ εἰς τὸ κύμα.

Δὲν ἔπρεπε τότε νὰ διστάσω. Ἡ θάρκα ἐκείνη ἀπέιχεν
ὑπὲρ τὰς εἰκοσιν ὀργυάς, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἠγωνία ἡ κό-
ρη, ἐγὼ ἀπέιχα μόνον πέντε ἢ ἕξ ὀργυάς. Πάραυτα, ὅπως
ἦμην, ἐρρίφθην εἰς τὴν θάλασσαν, πηδήσας μὲ τὴν κεφαλὴν
κάτω, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βράχου. Τὸ δάθος τοῦ νεροῦ ἦτον
ὑπὲρ τὰ δύο ἀναστήματα. Ἐφθασα σχεδὸν εἰς τὸν πυθμένα,
ὁ ὅποιος ἦτο ἀμμόστρωτος, ἐλεύθερος βράχων καὶ δὲν ἦτο
φόβος νὰ κτυπήσω. Πάραυτα ἀνέδυν καὶ ἀνήλθον εἰς τὸν
ἄφρον τοῦ κύματος.

Ἀπέιχον τώρα ὀλιγώτερον ἢ πέντε ὀργυιάς ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τοῦ πόντου, ὅπου ἐσχηματίζοντο δίνει καὶ κύκλοι συσ-
τρεφόμενοι εἰς τὸν ἄφρον τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι θὰ ἤ-
σαν ὡς μνήμα ὑγρὸν καὶ ἀκαριαῖον διὰ τὴν ἀτυχή παιδι-
σκην· τὰ μόνον ἴχνη τὰ ὅποια ἀφήνει ποτὲ εἰς τὴν θάλασσαν
ἀγωνιῶν ἀνθρώπινον πλάσμα! ... Μὲ τρία στιβορὰ πηδήμα-
τα καὶ πλευρίσματα, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἐφθασα πλι-
σίον τῆς...

Εἶδα τὸ εὐμορφον σῶμα νὰ παραδέρνῃ κάτω, πληροῦς γε-
ρον εἰς τὸν θυθὸν τοῦ πόντου ἢ εἰς τὸν ἄφρον τοῦ κύματος,
ἐγγύτερον τοῦ θανάτου ἢ τῆς ζωῆς· ἐβυθίσθην, ἤρπασα τὴν
κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἀνήλθον.

Καθὼς τὴν εἶχα περιβάλλει μὲ τὸν ἀριστερὸν βραχίον-
α, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθην ἀσθενῆ τὴν χλιαρὸν πνοὴν
τῆς εἰς τὴν παρεῖάν μου. Εἶχα φθάσει ἐγκαίρως, δόξα τῷ
θεῷ! ... Ἐν τούτοις δὲν παρῆκε σημεῖα ζωῆς ὀλοφάνερα...
τὴν ἐτίναξα μὲ σφοδρὸν κίνημα αὐθορμητῶς, εἰς νὰ δύνην
ἢ ν' ἀναπνεύσῃ, τὴν ἔκαμα νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς πλάτης
μου, καὶ ἔπλευσα, μὲ τὴν χεῖρα τὴν δεξιάν καὶ μὲ τοὺς ἑνω-
πόδας, ἔπλευσα ἰσχυρῶς πρὸς τὴν ξηρὰν. Αἱ δυνάμεις μου
ἐπολλυπλασιαζόντο θαυμασίως.

ἠσθάνθην, ὅτι προσεκολλᾶτο τὸ πλάσμα ἐπάνω μου·
ἤθελε τὴν ζωὴν τῆς· ὦ! ἄς ἔξῃ, καὶ ἄς ἦτον εὐτυχῆς. Κα-

νεις ἰδιοτελεῆς λογισμὸς δὲν ὑπῆρχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην
εἰς τὸ πνεῦμα μου. Ἡ καρδία μου ἦτο πλήρης αὐτοθυσίας
καὶ ἀφιλοκερδείας. Ποτὲ δὲν θὰ ἐζήτην ἀμοιβήν!

Ἐπὶ πόσον ἀκόμη θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐκείνο τὸ ἄδρον.
τὸ ἀπαλὸν σῶμα τῆς ἀγνῆς κόρης, τὸ ὅποιον ἠσθάνθην πε-
τὲ ἐπάνω μου ἐπ' ὀλίγα λεπτά τῆς ἄλλως ἀνωφελούς ζωῆς
μου! Ἦτον ὄνειρον, πλάνη, γοητεία. Καὶ ὅπόσον διέφερον
ἀπὸ ὅλας τὰς ἰδιοτελεῖς περιπτώσεις, ἀπὸ ὅλας τὰς λυκα-
φίλιας καὶ τοὺς κυνέρωτας τοῦ κόσμου ἡ ἐκλεκτὴ, ἡ αἰθέ-
ρια ἐκείνη ἐπαφή! Δὲν ἦτο θάρρος ἐκείνο, τὸ φορτίον τὸ
εὐάγκαλον, ἀλλ' ἦτο ἀνακούφισις καὶ ἀναψυχή. Ποτὲ δὲν
ἠσθάνθην τὸν ἑαυτὸν μου ἐλαφρότερον ἢ ἐφ' ἔσον ἐβάστι-
ζον τὸ θάρρος ἐκείνο... Ἦμην ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κατῶρθα-
σε νὰ συλλάβῃ μὲ τὰς χεῖρας του πρὸς στιγμὴν ἐν ὄνειρον,
τὸ ἴδιον ὄνειρόν του...

Ἡ Μοσχούλα ἔζησε, δὲν ἀπέθανε. Σπανίως τὴν εἶδα
ἔκτοτε, καὶ δὲν ἤξεύρω τί γίνεται τώρα, ὅποτε εἶναι ἀπλή
θυγάτηρ τῆς Εὐσας, ὅπως ὄλαι.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐπλήρωσα τὰ λῦτρα διὰ τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ
ταλαίπωρος μικρὴ μου κατσόικα τὴν ὅποιαν εἶχα λησμονήσει
πρὸς χάριν τῆς, πράγματι, «ἐσχοινιάσθη» περιεπλάκη κα-
κὰ εἰς τὸ σχοινίον, μὲ τὸ ὅποιον τὴν εἶχα δεμένην, καὶ ἐ-
πνίγη! ... Μετρίως ἔλυτήθην, καὶ τὴν ἔκαμα θυσίαν πρὸς
χάριν τῆς.

Κι' ἐγὼ ἔμαθα γράμματα, ἐξ εὐνοίας καὶ ἐλέους τῶν
καλογήρων, κι' ἐγίνα δικηγόρος... Ἀφοῦ ἐπέρασα ἀπὸ δῦο
ἱερατικὰς σχολὰς, ἦτον ἐπόμενον! Τάχα ἡ μοναδικὴ ἐκείνη
περίστασις, ἡ ὄνειρώδης ἐκείνη ἀνάμνησις τῆς λουομένης
κόρης, μ' ἔκαμε νὰ μὴ γίνω κληρικὸς; Φεῖ! ἀκριδῶς ἡ ἑ-
νάμνησις ἐκείνη ἔπρεπε νὰ μὲ κἀνῃ νὰ γίνω μοναχός.

Ὁρθῶς ἔλεγεν ὁ γηραιὸς Σισώης, ὅτι «ἂν ἤθελαν νὰ
μὲ κάμουν καλόγερον, δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ στείλουν ἔξω ἀπὸ
τὸ μοναστήρι...». Διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ἤρκουν
τὰ ὀλίγα ἐκείνα κολλυβογράμματα, τὰ ὅποια αὐτὸς μὲ
εἶχε διδάξει, καὶ μάλιστα ἦσαν καὶ πολλὰ! ...

Καὶ τώρα, ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὸ κοντὸν ἐκείνο σχοινίον,
ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐσχοινιάσθη κι' ἐπνίγη ἡ Μοσχούλα, ἡ κα-
τσόικα μου, καὶ ἀναλογίζωμαι τὸ ἄλλον σχοινίον τῆς παρα-
βολῆς, μὲ τὸ ὅποιον εἶναι δεμένος ὁ ἀκύλος εἰς τὴν αὐλὴν
τοῦ ἀφέντη του, διαπορῶ μέσα μου, ἂν τὰ δύο δὲν εἶχαν
μεγάλην συγγένειαν, καὶ ἂν δὲν ἦσαν ὡς «σχοίνισμα κλη-
ρονομίας» δι' ἐμέ, ὅπως ἡ Γραφή λέγει.

Ὡ! ἄς ἦμην ἀκόμη βοσκὸς εἰς τὰ ὄρη! ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ